

Arrest

nr. 341 827 van 24 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 10 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 december 2025.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn uit Palestina, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 28 mei 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 2 januari 2024 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 1 januari 2027 (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 1).”

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociaalezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precare omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precare situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetwijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Tijdens het persoonlijk onderhoud haalt verzoekende partij aan dat zij last heeft van paniekaanvallen en dat zij een tandoperatie heeft ondergaan (NPO, p. 2). Gevraagd naar deze tandoperatie, antwoordt zij dat de dokter een gebroken tand uit haar tandvlees heeft getrokken en dat dit werd genaaid. Ter ondersteuning hiervan legt verzoekende partij twee medische attesten neer waaruit blijkt dat zij op 17 mei 2025 in het ziekenhuis een tand liet uittrekken en dat dit werd genaaid (administratief dossier, map 6, documenten, stuk 5-6). Hieruit kan echter niet blijken wat de omvang en de ernst is van de problemen die verzoekende partij heeft en welke behandeling deze problemen eventueel nog behoeven. Verzoekende partij verklaart enkel pijnstillers, maar geen andere medicatie te nemen (NPO, p. 2). Met betrekking tot haar paniekaanvallen dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij geen enkel attest neerlegt waaruit het door haar voorgehouden psychologisch probleem zou blijken. Meer nog, zij verklaart hiervoor nog geen psycholoog of dokter geconsulteerd te hebben omdat zij eerst op zoek was naar werk en nu geen vrijaf kon nemen van het werk (NPO, p. 2 en 9). Verzoekende partij verwijst in het verzoekschrift naar een psychologisch attest, maar dit is niet terug te vinden in het administratief dossier. Verder haalt verzoekende partij in het verzoekschrift de situatie in Gaza aan. Ofschoon kan aangenomen worden dat verzoekende partij lijdt onder het overlijden van haar broer en de huidige situatie in Gaza waar mogelijk nog familie, vrienden en kennissen van haar (in erbarmelijke omstandigheden) heden verblijven en de Raad dit geenszins minimaliseert, volstaat het benadrukken van het feit Palestijn te zijn en de huidige (oorlogs)situatie in Gaza niet om aan te tonen dat deze situatie dusdanige gevolgen heeft voor haar psychisch welzijn of dat zij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden verbonden aan haar status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Dit blijkt nergens concreet uit en wordt niet concreet en op overtuigende wijze aangetoond. Bijkomend kan erop gewezen worden dat verzoekende partij bij de DVZ aangaf geen bijzondere procedurele noden te hebben (administratief dossier, map DVZ, vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ).

Zij toont dus niet concreet aan dat zij op heden kampt met psychologische of medische problemen of andere elementen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. De verzoekende partij zet voorts nergens op concrete wijze uiteen in welke mate haar gezondheidstoestand haar belet om haar rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psycho-medische problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten als statushouder in Griekenland uit te oefenen. Op basis van het voorgaande kan dus niet besloten worden dat verzoekende partij nood heeft aan complexe en regelmatige behandeling die in Griekenland niet voorhanden zal zijn en dat een (tijdelijke) onderbreking van deze zorg een nefaste invloed zal hebben op de zelfredzaamheid van de verzoekende partij om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van

de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. De verzoekende partij brengt, wat betreft haar persoonlijke situatie, geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Zoals reeds aangegeven is de ADET van de verzoekende partij nog geldig tot en met 1 januari 2027 (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 1). Uit de algemene informatie die voorligt, blijkt inderdaad dat verblijfsvergunningen voor personen met de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA, "Country Report Greece. Update 2024", september 2025, p. 235). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Het loutere feit dat zij op heden niet langer over haar fysieke verblijfsvergunning zou beschikken omdat zij deze vernietigd heeft, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Bovendien legt verzoekende partij inconsistente verklaringen af over het verlies van haar Griekse verblijfs- en reisdocumenten. Bij de DVZ verklaarde zij dat zij haar Griekse identiteitsdocumenten in België in brand had gestoken (administratief dossier, map 7, DVZ, Verklaring DVZ, d.d. 29.05.2024, punt 23) terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij haar identiteitsdocumenten heeft verscheurd bij aankomst op de luchthaven (NPO, p. 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordt zij dat zij eerst haar documenten heeft verscheurd en dat zij deze daarna in brand heeft gestoken. Het louter aanpassen van haar verklaringen nadat zij op een tegenstrijdigheid wordt gewezen, kan niet overtuigen. De verzoekende partij maakt daarnaast geenszins aannemelijk dat ze geen duplicaat van haar documenten kan bekomen in Griekenland. Hoewel de informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. Zelfs indien verzoekende partij niet langer in het bezit zou zijn van haar afgedrukte verblijfsvergunning, hetgeen niet zonder meer kan worden aangenomen op basis van haar louter blote beweringen dienaangaande, blijkt hieruit dan ook niet dat zij geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die statushouders ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij nog geen stappen ondernomen heeft om een duplicaat aan te vragen. Zij ziet niet in waarom zij dit zou doen, aangezien zij in België wil blijven (NPO, p. 11).

7. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit de verklaringen en gedragingen van verzoekende partij. Vooreerst blijkt dat verzoekende partij al na enkele maanden na het verkrijgen van haar internationale beschermingsstatus doorgereisd is naar België. Zij ontving haar status namelijk op 2 januari 2024 en op 17 april 2024 kwam zij reeds aan in België (NPO, p. 10). Het is voor verzoekende partij op basis van dit eerder kortstondig verblijf na het verkrijgen van haar beschermingsstatus, niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt ook dat zij slechts beperkte stappen ondernomen heeft om een leven uit te bouwen in Griekenland. Verzoekende partij verklaart dat zij in Athene twee hulporganisaties heeft benaderd in haar zoektocht naar een woning en werk (NPO, p. 14-15). Deze organisaties zouden haar enkel hebben kunnen helpen op vlak van voeding en kledij en medewerkers zouden haar meegedeeld hebben dat er geen organisaties aanwezig waren die haar konden helpen met het vinden van een woning.

Zij zou ook twee Griekse overheidsinstellingen en de gemeente benaderd hebben om werk of huisvesting te vinden, maar deze instellingen hebben haar ook niet verder geholpen (NPO, p. 12-13 en 15). Uit informatie in het administratief dossier blijkt nochtans dat er verschillende organisaties en overheidsinstellingen aanwezig zijn in Athene die vluchtelingen helpen bij hun zoektocht naar huisvesting en werk (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 2). Verder zou verzoekende partij bij verschillende bedrijven langsgegaan zijn, maar deze zouden geen werk gehad hebben voor haar (NPO, p. 12 en 16). Zij slaagde er wel in om in Athene voor een week in het zwart te werken voor een Syriër waarbij zij 40 euro per dag verdiende (NPO, p. 13). Uit algemene informatie blijkt nochtans dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Het fiscaal registratienummer geeft toegang tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21). Verder verklaarde verzoekende partij in Griekenland over een AMKA te beschikken

(NPO, p. 12). Zij beschikte dus wel over de nodige documenten om legaal te werken in Griekenland. Zij toont verder niet aan dat zij er bij een terugkeer naar Griekenland niet in zou slagen om indien nodig haar AMKA te activeren. Zij dient hiervoor haar verblijf in Griekenland te bewijzen aan de hand van haar ADET, een verblijfsadres en werk. Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23).

Met het loon dat zij verdiende tijdens haar zwartwerk slaagde verzoekende partij er vervolgens in om een collectieve woning te huren in Athene voor zeven dagen en een in Thessaloniki voor vier dagen waarna zij uit Griekenland vertrokken is (NPO, p. 13 en 16). Alvorens deze collectieve woning te vinden, sliep verzoekende partij bijna een maand op straat (NPO, p. 14-15). Hoewel dit ten zeerste betreuenswaardig is, toont verzoekende partij niet aan dat zij ernstige stappen ondernomen heeft om werk en onderdak te vinden en om een duurzaam leven op te bouwen in Griekenland. Wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg in Griekenland verklaart verzoekende partij dat zij enkel toen zij nog in het kamp verbleef naar de medische dienst gegaan is omdat zij psychische problemen had door haar situatie en het verlies van haar vader. Nadat zij het kamp verlaten heeft, zocht zij geen medische of psychologische hulp meer (NPO, p. 16). Hieruit kan niet blijken dat verzoekende partij in Griekenland geen toegang had tot de gezondheidszorg. Volledigheidshalve kan erop gewezen worden dat verzoekende partij verklaarde in Griekenland over een AMKA te beschikken (NPO, p. 12). Uit haar verklaringen kan aldus niet blijken dat zij de nodige stappen heeft gezet om haar rechten op medische of psychologische verzorging te bekomen terwijl het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en zij dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat zij zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate zij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, zij hiervan verstoken zal blijven en zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij toont immers niet aan dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid. Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden of dat dit het geval zal zijn in geval van terugkeer. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Het gegeven dat de verzoekende partij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Waar uit de elementen in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er haar internationale bescherming werd verleend, te maken kreeg met bepaalde ernstige feiten en situaties, met name dat zij door huurlingen van de Griekse autoriteiten werd geslagen en in de zee werd gegooid en dat haar bij haar aankomst in Griekenland de

toegang tot een dokter werd ontzegd (NPO, p. 12 en 17), dient opgemerkt te worden dat deze feiten, hoewel ten zeerste betreuenswaardig, zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een bepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

De verzoekende partij maakt verder op algemene wijze gewag van discriminatie en racisme, echter hieruit kan evenmin blijken dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekende partij eenmalig een aanvaring heeft gehad met de daar aanwezige autoriteiten, met name dat zij in Athene werd gearresteerd en zeven uur lang werd aangehouden op een politiekantoor en dat zij een keer het slachtoffer is geworden van een incident met een derde, met name dat iemand eieren op haar had gegooid in Kos (NPO, p. 17). Hoewel deze feiten betreuenswaardig zijn, volstaan zij niet om te spreken van mensonterende of vernederende behandeling. Bovendien toont verzoekende partij niet aan dat zij de nodige ernstige pogingen ondernomen heeft om haar rechten te doen gelden hieromtrent. Zo verklaart zij dat zij nooit een klacht heeft ingediend tegen het wangedrag van de politie noch heeft zij aangifte gedaan bij de autoriteiten betreffende het incident in Kos (NPO, p. 17-18).

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet op concrete wijze aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden

gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 22 januari 2026 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. De raadvrouw van verzoeker wenst te benadrukken dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals melding gemaakt heeft van de onmenselijke en vernederende omstandigheden in Griekenland waarmee geen rekening werd gehouden. Er werd geen beoordeling gemaakt naar de toekomst en zijn situatie bij terugkeer. De raadvrouw benadrukt omtrent de AMKA dat deze toegang verleent tot de gezondheidszorg, sociale zekerheid en tewerkstelling. Om een AMKA te verkrijgen is het echter verplicht om een ADET, een adres en een arbeidscontract voor te leggen. Dit is voor verzoeker problematisch. De raadvrouw legt ook de nadruk op de beperkte integratiemogelijkheden en het feit dat hij reeds sinds 2023 een vluchtelingenstatus heeft dus geen gebruik meer kan maken van Helios+. Verzoeker heeft ook tandproblemen en mentale problemen die nog steeds aanwezig zijn. Omwille van de problematiek met de AMKA zal hij bij terugkeer naar Griekenland deze niet kunnen activeren en zonder actieve AMKA zal hij geen toegang hebben tot de gezondheidszorg. Er werd een psychologisch attest neergelegd en verzoeker is afkomstig uit Gaza, een deel van zijn familie verblijft nog in Gaza. De raadvrouw benadrukt het kwetsbaar profiel van verzoeker. Op dit moment heeft hij geen netwerk meer in Griekenland en geen middelen en ondersteuning. Zijn paternale neef heeft Griekenland verlaten dus bij terugkeer zal er niemand meer zijn.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 9 december 2025.

5.1. Verzoekende partij haalt ter terechtzitting aan dat zij met tandproblemen en mentale problemen kampt. Zij stelt dat reeds een psychologisch attest werd neergelegd en zij benadrukt dat zij afkomstig is uit Gaza en dat een deel van haar familie daar nog steeds verblijft. Zij verklaart als gevolg hiervan een kwetsbaar profiel te hebben.

In de hierboven vermelde beschikking werd geconcludeerd dat bij verzoekende partij geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak. Uit haar verklaringen kan immers niet blijken dat ze psychologische problemen heeft die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Ze legt ook geen documenten neer die daarop wijzen.

In tegenstelling tot wat de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting verklaart, werd geen attest neergelegd omtrent haar mentale problemen. Noch bij de verwerende partij noch bij de Raad werd een dergelijk document neergelegd. Er kan dus uit niets worden afgeleid dat haar voorgehouden psychische problemen haar zullen verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland of dat die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid. Er kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partij die over een geldige ADET beschikt niet in haar levensonderhoud kan voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Zij gaat met haar verklaringen omtrent haar

tandproblemen en psychische problemen bovendien voorbij aan wat hierover in de beschikking gesteld werd. Ter terechtzitting verwijst verzoekende partij ook naar haar afkomst uit en de huidige situatie in Palestina alsook het feit dat een deel van haar familie nog in Gaza is, als een element van bijzondere kwetsbaarheid. Hoewel niet ontkend wordt dat de situatie in Gaza een invloed kan hebben op de gemoedstoestand van verzoekende partij, toont zij niet concreet aan dat zij kampt met psychologische problemen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Uit haar verklaringen kan niet worden afgeleid dat haar voorgehouden psychische aandoeningen belangrijke negatieve gevolgen voor haar zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengen. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e).

Verzoekende partij verklaart ter terechtzitting dat een AMKA nodig is om toegang te hebben tot de gezondheidszorg, sociale zekerheid en tewerkstelling en zet uiteen dat zij niet kan voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een AMKA, namelijk het hebben van een ADET, een adres in Griekenland en een arbeidscontract. Zij gaat hiermee echter voorbij aan wat hieromtrent in de beschikking gesteld werd. Zij verklaarde namelijk wel over een AMKA te beschikken en heeft ook niet concreet aangetoond dat het voor haar onmogelijk was, of zal zijn bij terugkeer, om deze te activeren. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet geheel verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, maar dat deze beperkt is tot enkel spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (UNHCR Greece, *“Living In Greece – Access to healthcare”*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49-51). NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 50). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (Refugee.info Greece, *“Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)”* beschikbaar op <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>).

5.2. Door ter terechtzitting louter te verklaren dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals melding gemaakt heeft van de onmenselijke en vernederende omstandigheden in Griekenland, gaat verzoekende partij voorbij aan wat in de beschikking gesteld werd, namelijk dat zij niet aantoont dat zij buiten haar eigen wil en persoonlijke keuzes om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Zij heeft slechts beperkte pogingen gedaan om huisvesting en werk te vinden. Met haar verklaringen ter terechtzitting toont zij niet aan dat zij zich in Griekenland niet staande zou kunnen houden. De algemene verwijzing naar beperkte integratiemogelijkheden en het feit dat verzoekende partij reeds sinds 2023 een vluchtelingenstatus heeft en dus geen gebruik meer kan maken van Helios+, doet ook niet op concrete wijze afbreuk aan de argumentatie in de beschikking. Hieruit blijkt dat er in Athene verschillende organisaties en overheidsinstellingen aanwezig zijn die vluchtelingen helpen bij hun zoektocht naar huisvesting en werk. Verzoekende partij werkte enkel in het zwart en slaagde erin om een collectieve woning te huren. Zij beschikt nochtans over een ADET die geldig is tot en met 1 januari 2027, een AFM die ook dan pas gedeactiveerd wordt en zij heeft niet aangetoond niet in staat te zijn om haar AMKA te activeren. Het loutere feit dat zij in Griekenland niet langer over een netwerk, middelen en ondersteuning beschikt omdat haar paternale neef Griekenland verlaten heeft, doet aan voorgaande geen afbreuk aangezien verzoekende partij niet aantoont dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was en zal zijn om haar rechten in Griekenland te doen gelden.

5.3. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekende partij in de weg staan. Haar beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

6. Bijgevolg wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET